Beth O'Leary

VÝMĚNA

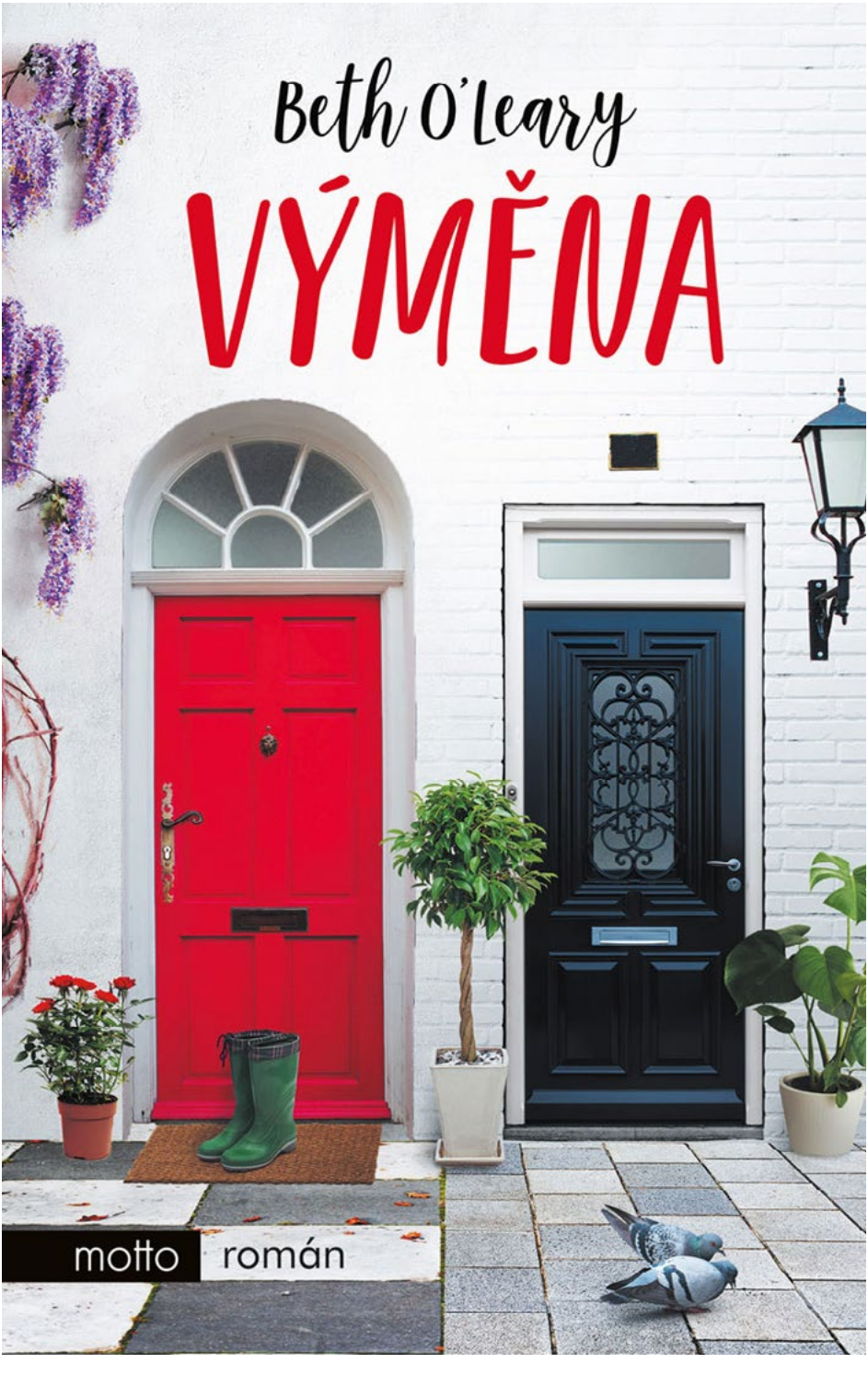

motto román

Výměna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Beth O'Leary
Výměna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Beth O'Leary

VÝMĚNA

Praha 2021

Přeložila Lucie Libovická

Heleně a Jeannine,
mým odvážným, skvělým a inspirujícím babičkám

PRVNÍ KAPITOLA

Leena

„Hele, co kdybychom si to prohodily?“ navrhla jsem Bee. Nadzvedla jsem se na židli, natáhla krk a přemlouvala ji přes monitor svého počítače. „Fakt to nedám. Určitě to zazdím. Měla bys radši začít ty a já to pak dokončím. Než se na mě dostane řada, tak už snad budu míň, víš…“ Rozhodila jsem rukama, abych vyjádřila svůj mentální stav.

„Jako že už pak nebudeš tolik mávat rukama?“ pronesla Bee a naklonila hlavu zkoumavě ke straně.

„No tak, prosím.“

„Leeno, kamarádko drahá. Mé světlo ve tmách. Má nejmilejší osino v zadku. V zahajování prezentací jsi daleko lepší než já, tak si teď nebudeme prohazovat pořadí, deset minut před tím, než začneme našemu klíčovému klientovi a investorovi předhazovat nejnovější informace. Na posledním zasedání programové rady jsme se taky neprohodily, ani na tom předchozím, ani na žádném jiném, protože by to byla hloupost. Abych byla upřímná, nemám vůbec tušení, co na těch úvodních grafech vlastně je.“

Ochable jsem se zase sesunula na židli. „Jasně. Ano.“ Zase jsem se napřímila. „Jenže tentokrát se *opravdu* cítím…“

„Hm,“ reagovala Bee, aniž zvedla oči od monitoru. „Příšerně. Hůř než kdy jindy. Chvěješ se, potí se ti dlaně, hrozně moc. Jenže jakmile se postavíš před posluchače, budeš zase tak okouzlující a skvělá jako vždycky a nikdo si ničeho nevšimne.“

„Ale co když se…“

„Ty ne."

„Bee, já si fakt myslím…"

„Já vím."

„Ale tentokrát…"

„Za osm minut jdeme na věc, Leeno. Zkus takovou tu věc, dýchání."

„Jaké dýchání?"

Bee se významně odmlčela. „Nevíš, co je dýchání?"

„Aha, jako normální dýchání? Domnívala jsem se, že myslíš nějakou meditační techniku."

Na ta slova si Bee pohrdavě odfrkla. Po další chvíli mlčení řekla: „Už ses stokrát vypořádala s daleko horší situací, Leeno."

Otřásla jsem se. Sevřela jsem hrnek s kávou oběma dlaněmi. Obavy se mi usadily v dutině pod žebry, takže jsem je cítila téměř fyzicky – jako sraženinu či nádor, jako něco, co se dá vyříznout nožem.

„Já vím," přiznala jsem. „Vím, že jsem podobnou trému už mockrát překonala."

„Prostě se zas musíš dostat do formy," přemlouvala mě Bee. „A jediný způsob, jak to udělat, je zůstat v ringu. Dobře? No tak, jsi přece Leena Cottonová, nejmladší senior konzultantka v branži, zaměstnankyně roku dva tisíce dvacet v Selmount Consultings. A…," ztišila hlas, „brzy – jednoho dne – jedna z ředitelek naší vlastní firmy. Že ano?"

To jo. Jenže zrovna teď jsem vůbec neměla pocit, že jsem *ta* Leena Cottonová.

Bee mě pozorovala tak soustředěně, až silně vraštila tužkou zvýrazněná obočí. Zavřela jsem oči a snažila se silou vůle zaplašit strach. Na okamžik to zabralo: připadala jsem si jako člověk, jímž jsem byla před rokem a půl, ženou, která by proletěla prezentací, aniž by jí to činilo sebemenší potíže.

„Jste připravené, Bee, Leeno?" zavolal na nás asistent vý-

konného ředitele a řítil se k nám přes celé patro, ve kterém se nacházely kanceláře Upgo.

Vstala jsem a zatočila se mi hlava. Chtělo se mi zvracet. Zachytila jsem se okraje psacího stolu. Do háje. *Tohle* je novinka.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala Bee.

Polkla jsem a opřela jsem se o stůl takovou vahou, že mě zabolela zápěstí. Na okamžik jsem si pomyslela, že to nezvládnu – nemám na to, bože, jsem tak unavená –, ale pak jsem konečně dostala odvahu.

„Naprosto,“ ujistila jsem ji. „Jdeme na to.“

Uplynulo půl hodiny. To není nijak zvlášť dlouhá doba, když se to tak vezme. Za tu dobu se nestihnete dokoukat na celou epizodu *Buffy, přemožitelky upírů*, nebo… upéct trochu větší bramboru. Ale dokážete si totálně zničit kariéru.

Hrozně jsem se bála, že to jednou přijde. Už přes rok jsem ve své práci tápala, dopouštěla jsem se bezmyšlenkovitých přešlapů, přehlížela jsem věci a tohle prostě nejsem já. Jako bych od té doby, co zemřela Carla, přestala používat pravou ruku, jako bych všechno dělala levačkou. Ale hodně jsem se snažila, dělala všechno pro to, abych to překonala, a opravdu jsem si myslela, že už se z toho dostávám.

Zjevně ne.

Upřímně jsem si myslela, že na té schůzi umřu. Záchvat paniky už jsem prodělala i dřív, tehdy jsem byla na univerzitě, ale to bylo jiné než teď. Ještě nikdy se mi nestalo, aby se mi situace takhle vymkla z rukou. Jako by se strach ve mně utrhl ze řetězu – už to nebyl pevně utažený uzel, najednou jako by z něho vyrůstaly úponky, které mi svazovaly zápěstí a kotníky a klovaly mě do krku. Zběsile mi bilo srdce – čím dál rychleji –, až jsem nabyla dojmu, že ve mně nebuší součást mého těla, ale že mám v hrudním koši lapeného zlomyslného ptáčka s ostrým zobáčkem.

Splést *jedno* číslo v údajích o výnosech by se dalo odpustit. Ale jakmile jsem uvedla špatně jedno, udělalo se mi mdlo a popletla jsem další a další, zrychlil se mi dech a mozek se mi zahalil… ne mlhou, spíš jasným, oslňujícím světlem. Příliš jasným na to, abych v něm cokoli viděla.

Takže když se do situace vložila Bee a řekla: *Dovolte mi, abych…*

Když pak někdo jiný řekl: *No tak, co je tohle za komedii…*

A když ředitel Upgo Finance řekl: *Myslím, že už jsme toho viděli dost, ne…*

Vyběhla jsem ven. Chytila jsem se za břicho, lapala jsem po dechu a byla jsem si dost jistá, že umírám.

„Už je to dobré," konejšila mě Bee a vzala mě za ruce. Zašily jsme se do telefonní kabinky v koutě kanceláří Upgo; Bee mě tam odvedla. Rychle jsem dýchala, propotila jsem si halenku. „Jsem u tebe. Už je to dobré."

Při každém vdechu jsem rozervaně lapala po dechu. „Právě jsem připravila Selmount o smlouvu s Upgo, že ano?" podařilo se mi vyslovit.

„Rebecca zrovna mluví s ředitelem. Jsem si jistá, že to bude v pořádku. No tak, hlavně dýchej."

„Leeno?" zavolal někdo. „Leeno, jsi v pořádku?"

Držela jsem oči pevně zavřené. Možná že když je neotevřu, nebude to hlas asistentky mé šéfové.

„Leeno? To jsem já, Ceci, Rebečina asistentka."

Ach ne. Jak se sem dostala takhle rychle? Vždyť kanceláře Upgo se nacházejí minimálně dvacet minut podzemkou od hlavní budovy Selmountu.

„Ach, Leeno, takový průšvih!" udělala to Ceci ještě horší. Vtěsnala se k nám do kabinky a hladila mě konejšivě po rameni, bylo mi to nepříjemné. „Ty chudinko. Tak je to dobře, vyplač se z toho."

Jenže já jsem ve skutečnosti neplakala. Pomalu jsem vy-

dechla a podívala se na Ceci, která na sobě měla šaty ušité na míru a dost škodolibě se usmívala. Snad potisící jsem si připomněla, jak důležité je podporovat jiné ženy v podnikání. Opravdu jsem tomu věřila. Tím pravidlem jsem se ve svém životě řídila a plánovala se podle něho dostat na vrchol.

Ale i ženy jsou jen lidé, víte. A někteří lidé jsou prostě hrozní.

„Co pro tebe můžeme udělat, Ceci?" zeptala se Bee. Procedila svou otázku skrz zaťaté zuby.

„Poslala mě Rebecca, abych zjistila, jestli jsi v pořádku, Leeno," vysvětlila. „Víš, po tom tvém…," naznačila prsty uvozovky, „tvém malém *zakolísání*." Zavibroval jí mobil. „Ach! Zrovna jsem od ní dostala e-mail."

Bee a já jsme s napětím čekaly. Ceci četla zprávu nelidsky pomalu.

„Tak co?" vyzvídala Bee.

„Jak, co?" reagovala Ceci.

„Rebecca. Co píše? Píše, že… Že kvůli mně nedojde k uzavření té smlouvy?" vylezlo ze mě jako z chlupaté deky.

Ceci naklonila hlavu ke straně, oči stále na displeji telefonu. Čekaly jsme. Cítila jsem, že i příliv paniky vyčkává, připravený znovu mě spláchnout svou vlnou.

„Rebecce se to podařilo napravit – no není báječná? Nechají ten projekt Selmountu a byli *velmi* vstřícní, pochopili to," sdělila nám konečně Ceci, a dokonce se lehce usmála: „Chce, abys za ní hned přišla, takže bys měla radši běžet zpátky do kanceláře, nemyslíš?"

„Kam?" vysoukala jsem ze sebe. „Kde se se mnou chce setkat?"

„Cože? Aha, v místnosti 5c, na personálním oddělení."

Samozřejmě. Kam jinam by si mě pozvala, když mě chce vyhodit?

* * *

Rebecca a já jsme seděly naproti sobě. Vedle ní seděla Judy z personálního. Brala jsem jako nepříjemnou předzvěst, že se Judy nachází na její straně stolu, a ne na mojí.

Rebecca si odhrnula vlasy z obličeje a zadívala se na mě s bolestnou soustrastí, což nemohlo být nic jiného než zlověstné znamení. Proti mně totiž seděla ledová královna, mistryně v uzemňování lidí uprostřed jednání. Jednou mi řekla, že jedinou cestou k nejlepším výsledků je očekávat nemožné.

Takže pokud je ke mně milá, znamená to, že nade mnou zlomila hůl.

„Leeno," oslovila mě, „jsi v pořádku?"

„Ano, jistě, jsem naprosto v pořádku," potvrdila jsem. „Prosím, Rebecco, dovol mi to vysvětlit. To, co se stalo na té schůzce, bylo…" Vytratil se mi hlas, protože Rebecca mávla rukou a zamračila se.

„Podívej, Leeno. Vím, že svou práci vykonáváš velmi dobře a bůh ví, že tě za to mám ráda." Mrkla na Judy. „Chci říct, že si Selmount cení tvé… kuráže, tvého přístupu, toho, že si věříš. Ale přestaňme chodit kolem horké kaše. Vypadáš naprosto příšerně."

Judy potichu zakašlala.

„Jde o to, že jsme došli k názoru, že jsi trochu přetažená," řekla Rebecca bez okolků. „Prošli jsme si tvou složku – pamatuješ si, kdy sis naposledy vzala dovolenou?"

„To je… tou otázkou mě zkoušíš?"

„Tak nějak, ano, Leeno, protože v posledním roce sis nevybrala *ani jeden den dovolené*." Rebecca se zahleděla na Judy. „Což by mimochodem nemělo být vůbec možné."

„Už jsem ti řekla," sykla Judy, „že nechápu, jak nám takhle proklouzla!"

Zato já dobře věděla, jak jsem proklouzla. Personální oddělení mělo plnou pusu řečí o tom, jak se stará, aby si zaměst-

nanci každý rok vybírali dovolenou, na kterou mají nárok. Jenže jediné, co ve skutečnosti dělalo, bylo, že dvakrát ročně rozeslalo e-mail s informací, kolik dní dovolené zaměstnanci ještě zbývá, a pár povzbudivých frází o „zdravém životním stylu“, „holistickém přístupu firmy“ a „nutnosti občas vypnout, aby se maximalizoval váš potenciál“.

„Vážně, Rebecco, jsem naprosto v pořádku. Moc se omlouvám za ten svůj… že jsem dneska dopoledne narušila tu prezentaci, ale pokud mi dovolíš…“

Zase svraštila čelo a mávla rukou.

„Leeno, je mi to líto. Vím, že prožíváš velmi složité období. Tento projekt je mimořádně stresující a já už nějakou dobu cítím, že jsme neudělali dobře, když jsme ho svěřili tobě. Vím, že když něco takového říkám, lidé se na mě obvykle naštvou, ale mně jde upřímně o to, abys byla v pořádku, chápeš? Takže jsem si promluvila s partnery a projekt Upgo ti odebíráme.“

Zachvěla jsem se. Zničehonic, od hlavy k patě. Tělo mi připomnělo, že se ještě úplně nedokážu ovládat. Otevřela jsem ústa, chtěla jsem něco říct, ale Rebecca promluvila jako první.

„A rozhodli jsme se, že ti příští dva měsíce nepřidělíme ani žádný jiný projekt,“ pokračovala. „Ber to jako studijní volno. Dvouměsíční dovolenou. Nesmíš se objevit v budově Selmountu, dokud si pořádně neodpočineš a neuklidníš se. Vrátíš se, až nebudeš vypadat jako člověk, který strávil poslední rok ve válečné zóně. Je ti to jasné?“

„To není nutné,“ namítla jsem. „Rebecco, prosím, dej mi šanci dokázat, že…“

„Sakra, Leeno, vždyť je to dar,“ naléhala Rebecca popuzeně. „Placená dovolená! Dva měsíce!“

„Ale já ji nechci. Chci pracovat.“

„Opravdu? Protože v obličeji je ti jasně vidět, že jsi ospalá.

Myslíš si, že nevím, že jsi tenhle týden každý den pracovala až do dvou do rána?"

„Promiň. Vím, že bych měla dodržovat pracovní dobu – měla jsem jen několik…"

„Nekritizuju tě za to, jak zvládáš svoji pracovní náplň. Chci vědět, kdy si *sakra konečně pořádně odpočineš*, ženská."

Když z ní tohle vypadlo, Judy několikrát za sebou tiše zakašlala. Rebecca na ni vrhla podrážděný pohled.

„Týden," navrhla jsem zoufale. „Vezmu si týden dovolenou, trochu si odpočinu a pak, až se vrátím…"

„Dva. Měsíce. Dovolené. Tak to bude. Tohle není vyjednávání, Leeno. Potřebuješ to. Nechtěj, abych do toho zatahovala personální oddělení, aby ti to dokázali." Když to říkala, pohrdavě pohodila hlavou směrem k Judy. Judy stáhla bradu, jako by jí někdo nahlas tleskl před obličejem, nebo jí možná uštědřil políček.

Opět se mi zrychlil dech. Ano, trochu jsem zápolila se životem, ale dva měsíce dovolené si vzít nemůžu. Prostě nemůžu. V Selmountu jde o reputaci – pokud se po té schůzi s Upgo vyřadím na celých osm týdnů ze hry, ujede mi vlak a budu všem pro smích.

„Za osm týdnů se nic nezmění," uklidňovala mě Rebecca, jako by mi četla myšlenky. „Jasné? Pořád tu budeme, až se vrátíš. A ty budeš pořád ještě Leena Cottonová, nejmladší senior konzultantka, nejpilnější zaměstnanec, naše hvězda." Upřela na mě pohled. „Všichni občas potřebujeme vypnout. Dokonce i ty."

Když jsem odcházela, udělalo se mi nevolno. Domnívala jsem se, že se mě pokusí vyhodit – byla jsem připravená na nespravedlivou výpověď. Ale… dvouměsíční volno?

„Tak co?" vyzvídala Bee. Vstoupila mi dychtivě do cesty, takže jsem klopýtla a zastavila se. „Číhala jsem tu na tebe," vysvětlila mi. „Co ti Rebecca řekla?"

„Řekla mi, že… že si mám vzít dovolenou."

Bee zamrkala. „Pojď, jdeme na oběd."

Šly jsme po Obchodní ulici a vyhýbali se turistům a podnikatelům. Vtom mi v ruce zazvonil mobil. Podívala jsem se na displej a málem jsem vrazila do muže, jemuž visela ze rtů elektronická cigareta jako fajfka.

Bee se mi naklonila přes rameno a mrkla na displej telefonu. „Nemusíš to brát. Můžeš ho nechat zvonit."

Přejela jsem prstem přes zelenou ikonku na displeji. Zavadila jsem ramenem o muže v obleku, který mě míjel. Ohradil se. Zakymácela jsem se na chodníku, až mě Bee musela zachytit.

„Co bys řekla ty mně, kdybych se v téhle situaci právě teď nacházela já?" zkusila to Bee.

Přijala jsem hovor. Bee si povzdechla a otevřela dveře do Watson's Café, kam obvykle zajdeme, když máme příležitost vypadnout z kanceláře na něco k jídlu. To se ale stávalo jen zřídka.

„Ahoj, mami," řekla jsem.

„Leeno, ahoj!"

Škubla jsem sebou. Ševelila jako čerstvý větřík a mluvila nenuceně, jako by si ten pozdrav nacvičila, než mi zavolala.

„Chtěla jsem si s tebou promluvit o hypnoterapii," oznámila mi.

Posadila jsem se naproti Bee. „Cože?"

„O hypnoterapii," zopakovala máma, tentokrát už ale s menší sebedůvěrou. „Slyšela jsi o ní? Jeden člověk se jí zabývá i v Leedsu. Domnívám se, že by nám to prospělo, Leeno, myslela jsem si, že bychom na ni mohly jít spolu, až sem příště přijedeš na návštěvu, co ty na to?"

„Nepotřebuju hypnoterapii, mami."

„Nejedná se o hypnotizování lidí, jako to dělá Derren Brown, ale…"

„Nepotřebuju žádnou hypnoterapii, mami," vyjelo ze mě až příliš ostře. V tichu, které nastalo, jsem vnímala, že ji to zabolelo. Zavřela jsem oči a počkala, až se mi zklidní dech. „Klidně to zkus, ale já jsem v pořádku."

„Jen jsem si myslela, že možná, možná by bylo pro nás obě dobré zúčastnit se něčeho společně, nemusí to být nutně terapie, ale…"

Všimla jsem si, že vypustila předponu „hypno". Uhladila jsem si vlasy a pod prsty jsem ucítila, jak je mám tuhé a ulepené lakem, ignorovala jsem, jak se na mě Bee upřeně dívá přes stůl.

„Jen si myslím, že by pro nás bylo dobré promluvit si někde, kde… se nedají vyslovit zraňující slova. Šlo by jen o pozitivní dialog."

Z jejích slov jsem vycítila vliv poslední knihy, kterou máma přečetla o tom, jak si pomoct sám. Řídila se jí v tom, jak důsledně používala trpný rod, rozvážné tempo hlasu, termíny *pozitivní dialog* a *zraňující slova*. Ale přestože na mě měla její slova takový účinek, že jsem se zachvěla a zaváhala a že se mi chtělo říct *Ano, mami, udělám cokoli, aby ses cítila líp*, vzpomněla jsem si na to, jak matka pomohla Carle učinit konečné rozhodnutí. Že nechala moji sestru ukončit léčbu – vzdát to.

Nebyla jsem si jistá, zda by mi hypnoterapie pomohla s tímhle se vyrovnat, i kdyby ji prováděl sám slavný Derren Brown.

„Budu o tom přemýšlet," slíbila jsem. „Ahoj, mami."

„Ahoj, Leeno."

Bee mě sledovala přes stůl, ale dala mi chvíli, abych se vzpamatovala. „V pořádku?" zeptala se konečně. Bee se mnou v posledním roce pracovala na projektu Upgo – od té doby, co Carla zemřela, jsme se viděly každý den. Věděla o mém vztahu s mámou to, co můj přítel, a možná i víc – Ethana jsem totiž vídala jen o víkendech a příležitostně večer někdy

v týdnu, když jsme se oba dostali z práce dřív, zatímco s Bee jsme spolu trávily tak šestnáct hodin denně.

Silně jsem si promnula oči. Když jsem spustila ruce, měla jsem je ušpiněné od řasenky. Musela jsem vypadat naprosto příšerně. „Mělas pravdu. Neměla jsem ten hovor brát. Nezvládla jsem to."

„Mně naopak připadá, žes to zvládla dost dobře," povzbuzovala mě Bee.

„Prosím, mluv o něčem jiném. O čemkoli, jen ne o mojí rodině. Nebo práci. Ani o ničem jiném, co je podobná katastrofa. Vyprávěj mi o tom svém včerejším rande.

„Jestli nechceš poslouchat o katastrofě, budeš si muset vybrat nějaké jiné téma," povzdechla si Bee a opřela se o židli.

„Ale ne, nedopadlo dobře?" chtěla jsem vědět.

Zamrkala jsem, abych zahnala slzy, ale Bee předstírala, že to nevidí, a povídala dál.

„Ne. Byla to hrůza. Věděla jsem, že to nepůjde, jakmile se naklonil, že mě políbí na tvář, a já z něj ucítila zatuchlinu. Musel si utřít obličej do špinavého ručníku."

To zafungovalo – taková nechutnost ve mně okamžitě vyvolala zájem o současné dění. „Fuj," otřásla jsem se.

„A v koutku oka měl obří ospalek. Jako by mu z oka tekl hnis."

„Ach, Bee…" Snažila jsem se najít způsob, jak jí říct, aby lidi nezatracovala tak rychle, ale jak se zdálo, přišla jsem o schopnost vést povzbudivé řečičky, a navíc ta záležitost s ručníkem byla opravdu odporná.

„Asi to vzdám a budu do konce života svobodnou matkou," konstatovala Bee a pokusila se zachytit pozornost číšníka. „Došla jsem k závěru, že chodit na rande je ještě horší než zůstat sama. Když jsi sama, tak se aspoň nekojíš nadějí, říkám to správně?"

„Nekojíš nadějí?"

„Jo. Nemáš žádnou naději. To je bezva. Všichni víme, jak jsme na tom – sami, tak jako jsme přišli na svět, a tak z něj taky odejdeme atd., atd… Kdežto chodit na rande *vzbuzuje* naději. Abych pravdu řekla, chodit na rande je ve skutečnosti jen jedna dlouhá, bolestivá zkušenost, při které zjistíš, že ostatní lidé jsou naprosto strašní. Kdykoli si začneš myslet, že už jsi našla hodného, laskavého muže," zvedla ruce a naznačila uvozovky, „zjistíš, že je to maminčin mazánek nebo že má křehké ego nebo že trpí podivnou úchylkou a jeho fetišem je sýr."

Číšník se konečně zadíval naším směrem. „Jako obvykle?" zavolal na nás přes kavárnu.

„Jo! A na její palačinky nalijte víc sirupu," křikla na něj Bee a ukázala na mě.

„Řekla jsi *sýr*?" nevěřila jsem svým uším.

„Řekněme, že jsem viděla fotky, z nich by tě přešla chuť na brie."

„Brie?" zděsila jsem se. „Ale… ach bože, brie je přece moc dobrý sýr! Jak může někomu sloužit jako erotický fetiš?"

Bee mě poplácala po ruce. „Netrap se tím, předpokládám, že to nikdy nezažiješ na vlastní kůži, kamarádko. Hele, jestliže tě mám rozveselit, mluvme o tvém milostném životě, lásce až na věky. Ethan už stříhá metr, nejspíš tě každou chvíli požádá o ruku." Zachytila můj výraz. „Ne? Ani o tom nechceš mluvit?"

„Jen jsem zrovna…" Pohodila jsem hlavou, v očích už mě zase pálily slzy. „Propadla jsem panice. Ach bože, ach bože, ach bože."

„Nad jakou životní krizí zrovna teď bereš boží jméno nadarmo, smím-li se ptát?" vyzvídala Bee.

„Nad pracovní." Přitiskla jsem si zase pěsti silně na oči, až to zabolelo. „Nemůžu uvěřit, že se mnou celé dva měsíce nepočítají na žádnou práci. Je to jako… jako by mě tak trochu vyhodili."

„Hele," utěšovala mě Bee takovým tónem, že jsem spustila ruce a otevřela oči, „vždyť jsi jen dostala dvouměsíční dovolenou."

„Ano, ale…"

„Leeno, mám tě ráda a vím, že teď prožíváš otřesné období, ale prosím tě, pokus se to vnímat jako dobrou věc. Protože by bylo docela těžké mít tě dál ráda, kdybys hodlala strávit příštích osm týdnů stěžováním si na to, žes dostala dvouměsíční placenou dovolenou."

„Ach, já…"

„Můžeš jet na Bali! Nebo prozkoumat amazonský deštný prales! Nebo objet na plachetnici celý svět!" Zvedla obočí. „Víš, co bych za to dala, kdybych si takhle mohla dělat, co se mi zachce?"

Polkla jsem. „Ano, máš pravdu. Promiň, Bee."

„To je v pořádku. Chápu, že tě netrápí jen to volno v práci. Ale pomysli na ty, kteří tráví dovolenou v dinoparcích plných devítiletých dětí, jo?"

Pomalu jsem se nadechla a vydechla, pokusila jsem se to vstřebat. „Děkuju," řekla jsem, když se k našemu stolu přiblížil číšník. „To jsem potřebovala slyšet."

Bee se na mě usmála a pak se podívala na svůj talíř. „Víš," řekla nenuceně, „to volno bys mohla využít k tomu, abys popřemýšlela o našem podnikatelském záměru."

Trhla jsem sebou. Bee a já jsme už pár let plánovaly, že založíme vlastní poradenskou firmu – už jsme to málem udělaly, když Carla onemocněla. Teď se ta záležitost poněkud… zasekla.

„Jasně!" řekla jsem s přehnanou radostí. „To je nápad!"

Pozvedla obočí. Sklesla jsem.

Nacpala si plnou pusu palačinky, přežvykovala ji a tvářila se zamyšleně. „Dobrá," zamumlala. „Tvé sebevědomí dostalo v poslední době na frak, chápu. Můžu počkat. Ale když teda

ten volný čas nevyužiješ k práci na našem podnikatelském záměru, tak bys mohla zapracovat aspoň na *sobě*. Leena Cottonová, jak ji znám já, neříká, ‚že si sotva udrží práci', jako by nic lepšího neuměla, a nikdy nepoužívá slovo ‚nemožné'. A já tu svou Leenu Cottonovou chci zpátky. Takže," ukázala na mě vidličkou, „máš dva měsíce na to, abys ji pro mě našla."

„A jak to mám udělat?"

Bee pokrčila rameny. „Na ‚hledání sama sebe' nejsem zrovna velký expert. Vážně. Jen se tě snažím podpořit – ostatní je jen a jen na tobě."

Po těch slovech jsem se zasmála. „Děkuju ti, Bee," řekla jsem a z náhlého popudu jsem ji vzala přes stůl za ruku. „Jsi super. Opravdu. Jsi skvělá!"

„Hm, dobrá. Řekni to všem svobodným mužům v Londýně, kamarádko," řekla, poplácala mě po ruce a znovu zvedla vidličku.

DRUHÁ KAPITOLA

Eileen

Od chvíle, kdy můj manžel zmizel s instruktorkou tance z našeho kurzu, už uběhly čtyři krásné dlouhé měsíce a až do této chvíle se mi po něm ani jednou nezastesklo.

Zírala jsem přimhouřenýma očima na zavařovací sklenici na kuchyňské lince. Už čtvrt hodiny jsem se ji snažila otevřít a bolelo mě zápěstí, ale já to nevzdávala. Existují přece ženy, které žijí samy celý život a *jedí* jídlo naložené ve sklenicích.

Mile jsem se na sklenici podívala a stejně mile jsem promluvila sama k sobě. Bylo mi devětasedmdesát. Porodila jsem dítě. Přivázala jsem se k buldozeru, abych zachránila les. Postavila jsem se Betsy v záležitosti nových parkovacích pravidel v Dolní ulici.

Takže dokážu otevřít i tu zatracenou sklenici s omáčkou na těstoviny.

Dec mě pozoroval z okenního parapetu celou dobu, co jsem se hrabala v zásuvkách s kuchyňskými potřebami, abych našla nástroj, jenž vykoná tu práci místo mých čím dál neužitečnějších prstů.

„Myslíš si, že jsem pitomá stará ženská, že jo?“ řekla jsem kočce.

Dec švihl ocasem. Jízlivě. *Všichni lidi jsou pitomí*, prohlásil tím švihnutím.

Měla by sis vzít příklad ze mě. Já totiž dostávám konzervy už otevřené.

„Hele, buď rád, žes dneska vůbec dostal něco k večeři,“ va-

rovala jsem ho a zahrozila jsem jeho směrem naběračkou na špagety. Vlastně nemám kočky ráda. Byl to Wadeův nápad, pořídit si loni koťata, jenže o Anta i Deca ztratil zájem, jakmile objevil slečnu Cha-cha-cha a došel k názoru, že Hamleigh je pro něj příliš malé a že jen staří lidé mají kočky. *Můžeš si je nechat obě*, sdělil mi rádoby velkodušně. *K tvému životnímu stylu se kočky hodí líp*.

Samolibý blbec. Byl ještě starší než já – v září mu bude dvaaosmdesát. A co se týká mého životního stylu… Nuže, jen počkej a uvidíš, Wade Cottone. Jen sakra počkej a uvidíš.

„Tady se to změní, Declane," upozornila jsem kočku a prsty sevřela nůž na chleba, který jsem nahmatala vzadu v zásuvce. Dec nejdřív jen pomalu, nevzrušeně mrkl, pak ale, když jsem popadla nůž oběma rukama, abych ho zaťala do víka sklenice, se mu rozšířily oči a seskočil z okna, jen to zasvištělo. Když se mi podařilo propíchnout víko, vydala jsem potěšeně *ha!*, musela jsem do něj bodnout několikrát, jako vrah amatér ve hře od Agathy Christie, ale když jsem pak zakroutila víčkem, dalo se lehce odšroubovat. Když jsem lila obsah sklenice do pánve, vítězně jsem si pobrukovala.

A bylo to. Než se omáčka prohřála a uvařily se těstoviny, usadila jsem se k jídelnímu stolu a nad šálkem čaje jsem zkoumala svůj seznam.

Basil Wallingham

Pro:
- *Bydlí tady v ulici – není to daleko pěšky.*
- *Má vlastní zuby.*
- *Je ještě natolik čilý, že odhání veverky z ptačích krmítek.*

Proti:
– *Je příšerně nudný.*
– *Neustále nosí tvíd.*
– *Dost dobře to může být fašista.*

pan Rogers

Pro:
– *Je mu teprve 67.*
– *Má spoustu vlasů (velmi působivé).*
– *Tančí jako profesionál (ještě působivější).*
– *Je ke každému slušný, dokonce i k Basilovi (nejpůsobivější).*

Proti:
– *Je to velmi nábožensky založený muž. Velmi pobožný. Nebude nudný v posteli?*
– *Navštěvuje Hamleigh jen jednou za měsíc.*
– *Nejeví známky zájmu o nikoho kromě Ježíše.*

dr. Piotr Nowak

Pro:
– *Polák. To je moc vzrušující!*
– *Lékař. To je moc užitečné v případě nemoci.*
– *Zajímavě se s ním povídá a hraje výjimečně dobře scrabble.*

Proti:
– *Je pro mě příliš mladý (59).*
– *Téměř určitě stále miluje svou bývalou manželku.*
– *Vypadá trochu jako Wade (to není jeho chyba, ale odrazuje mě to).*

Pomalu jsem žvýkala a vzala do ruky pero. Tuhle myšlenku jsem se snažila potlačovat celý den, ale… Opravdu bych si měla napsat na seznam *všechny* nezadané pány v patřičném věku. Nakonec jsem do něj zařadila i Basila, ne?

Arnold Macintyre

Pro:
– *Bydlí v sousedním domě.*
– *Je ve vhodném věku (72).*

Proti:
– *Je to odporné lidské stvoření.*
– *Otrávil mi králíka (nemůžu mu to sice dokázat, ale vím, že to udělal).*
– *Prořezal mi strom plný ptačích hnízd.*
– *Připravuje mě o veškerou radost ze života.*
– *Patrně se živí koťaty.*
– *Jeho předkové jsou nejspíš strašáci do zelí.*
– *Nenávidí mě téměř tak moc jako já jeho.*

Po chvíli jsem škrtla *Jeho předkové jsou nejspíš strašáci do zelí*, protože bych do svého vztahu k němu neměla zatahovat jeho rodiče – co jsem věděla, byli to moc milí lidé. Ale ten bod o koťatech jsem ponechala.

Hotovo. Seznam byl konečně kompletní. Naklonila jsem hlavu, ale i z nového úhlu byl stejně bezútěšný jako z přímého pohledu. Musela jsem se postavit pravdě čelem: v Hamleigh v Harksdale není moc z čeho vybírat, žije v něm jen sto šedesát osm obyvatel. Pokud si chci v tomto životním období najít lásku, musím se po ní poohlédnout o kus dál, například v Tauntinghamu. V Tauntinghamu totiž bydlí nejméně dvě stě lidí a je to odtud jen půl hodiny autobusem.

Zazvonil mi telefon. Do obývacího pokoje jsem došla jen tak tak.

„Haló?“

„Babi? Tady je Leena.“

Rozzářila jsem se. „Vydrž chvíli, jen se posadím.“

Usadila jsem se do svého oblíbeného křesla, do zeleného s růžičkami. Tenhle telefonní hovor bude nejhezčí chvilka celého dne. I když to byly smutné hovory, i když jsme mluvily jen o Carlině smrti – nebo o čemkoli kromě toho, protože zmínka o ní vždycky hodně bolela –, přesto mě tyhle telefonáty s Leenou držely nad vodou.

„Jak se máš, zlatíčko?“ chtěla jsem vědět.

„Dobře, jak ty?“

Přimhouřila jsem oči. „Ne, ty se nemáš dobře.“

„Máš pravdu, jen to ze mě vypadlo jako fráze, promiň. Jako když někdo kýchne a ty bezmyšlenkovitě zareaguješ ‚pozdrav pán bůh‘.“ Slyšela jsem, že polkla. „Babi, měla jsem – dostala jsem v práci panický záchvat. Dali mi dvouměsíční placené volno.“

„Ach, Leeno!“ Přitiskla jsem si ruku na srdce. „Ale na tom není nic špatného,“ konejšila jsem ji rychle. „Trochu volna ti jen prospěje.“

„Odsunuli mě na vedlejší kolej. Podělala jsem to, babi.“

„No, to je pochopitelné, když se vezme v úvahu…“

„Ne,“ namítla, ale zadrhl se jí hlas, „to není v pořádku. Bože, slíbila jsem… slíbila jsem Carle, řekla jsem jí kolikrát, že mě to, že ji ztratím, negativně neovlivní, a ona mi vždycky řekla… řekla, že je na mě moc hrdá, ale já ji teď…“

Rozplakala se. Svírala jsem svůj kardigan jako Ant a Dec tlapkami, když mi sedí v klíně. Leena málokdy plakala, nebrečela ani jako dítě. To Carla byla jiná. Když se Carle něco nelíbilo, rozhodila rukama do vzduchu v gestu naprostého zoufalství jako herečka v melodramatu – bylo těžké nedat se

do smíchu. Ale Leena jen svraštila čelo, sklonila hlavu a dívala se na vás vyčítavě zpod dlouhých, tmavých řas.

„No tak, zlato. Carla by byla ráda, že máš dovolenou," povzbuzovala jsem ji.

„Já vím. Měla bych to považovat za prázdniny, ale nedokážu to. Je to… zlobím se na sebe za to, jak jsem to podělala." Zamumlala to, jako by si přikryla ústa dlaněmi.

Sundala jsem si brýle a protřela jsem si kořen nosu. „Nic jsi *nepodělala*, zlatíčko. Jsi ve stresu, tak je to. Co kdybys přijela na víkend? Nad hrnkem horké čokolády je všechno hned lepší, můžeme si pořádně popovídat, tady v Hamleigh si od všeho trochu odpočineš…"

Nastalo dlouhé ticho.

„Už jsi mě nenavštívila hodně dlouho," naléhala jsem.

„Já vím. Je mi to opravdu moc líto, babi."

„Ach, já to chápu. Ale přijela jsi, když odešel Wade, byla jsem ti za to moc vděčná. Mám štěstí, že mám vnučku, která mi tak často volá."

„Jenže povídat si po telefonu není totéž. Není to proto, že bych… Víš, že bych tě opravdu moc ráda viděla."

Vůbec se nezmínila o matce. Před Carlinou smrtí Leena navštěvovala Marian alespoň jednou za měsíc. Kdy tenhle nešťastný svár mezi nimi skončí? Dávala jsem si ostražitě pozor, abych se o něm nezmiňovala – nechtěla jsem jim do toho zasahovat, nebyla to moje věc. Ale i tak…

„Volala ti matka?"

Další dlouhá odmlka. „Ano."

„Kvůli…" Pro co se to nakonec rozhodla? „Hyperterapii?"

„Hypnoterapii."

„Ach, ano."

Leena nic neříkala. Je jako z ocele, naše Leena. Jak se s tím ty dvě nakonec popasují, když jsou obě tak zatraceně tvrdohlavé?

„Správně. Já mezi vás zasahovat nebudu," poznamenala jsem do ticha.

„Promiň, babi. Vím, že je to pro tebe těžké."

„Ne, ne, o mě neměj starost. Ale budeš přemýšlet o tom, že sem přijedeš na víkend, viď? Je těžké ti pomoct, když jsi tak daleko, zlato."

Slyšela jsem, že popotáhla. „Víš co, babi, přijedu. Měla jsem to v úmyslu a… opravdu bych tě moc ráda viděla."

„Tak domluveno!" prohlásila jsem nadšeně. „To je báječné. Upeču k čaji tvůj oblíbený koláč a vyslepičím ti všechny drby z vesnice. Víš, že Roland drží dietu? A Betsy se pokusila nabarvit si vlasy, ale dopadlo to příšerně, musela jsem ji odvézt ke kadeřnici s ručníkem na hlavě."

Leena se zasmála, až si odfrkla. „Děkuju, babi," řekla po chvíli. „Ty vždycky víš, jak mi zlepšit náladu."

„To přece ženy jménem Eileen dělají," připomněla jsem jí. „Starají se jedna o druhou." To jsem jí říkala od jejího dětství – Leenino celé jméno bylo také Eileen. Marian ji pojmenovala po mně, když jsme si začátkem devadesátých let myslely, že umírám na těžký zápal plic. Když se nakonec ukázalo, že neležím na smrtelné posteli, pletli si nás, když se o nás mluvilo, a tak se z Leeny stala Leena.

„Mám tě moc ráda, babi," řekla.

„Já tebe taky, zlato."

Teprve poté, co ukončila hovor, mi došlo, že jsem se jí nezmínila o svém novém plánu. Škubla jsem sebou. Slíbila jsem si, že jí to oznámím, až mi zavolá příště. Nešlo o to, že mi bylo trapně, že si hledám lásku. Ale mladí lidé mají sklon považovat staré lidi, kteří se chtějí zamilovat, za tak trochu pošetilé. Nemyslí to zle, jen jako když se člověk směje dětem, které se chovají jako dospělí, nebo manželům, kteří nakupují zásoby na celý týden.

Odbelhala jsem se zpátky do jídelny a když jsem tam do-

šla, podívala jsem se na svůj smutný, krátký seznam vhodných mužů v Hamleigh. Teď mi ta záležitost připadala nicotná. Měla jsem plnou hlavu myšlenek na Carlu. Zkusila jsem myslet na něco jiného – na Basilova tvídová saka, na Piotrovu exmanželku –, ale k ničemu to nevedlo, takže jsem si sedla a vzpomínala.

Vzpomínala jsem na Carlu, jaká byla jako malá holčička, se spoustou kudrn a odřenými koleny, jak se držela své sestry za ruku. Myslela jsem na ni jako na mladou ženu v sepraném tričku Greenpeace, příšerně hubenou, ale usměvavou a plnou energie. A pak jsem znovu viděla Carlu, jak leží u Marian v obývacím pokoji. Jak celá vyhublá a vyčerpaná bojuje všemi zbývajícími silami s rakovinou.

Neměla bych ji popisovat takhle, jako kdyby byla slabá – pořád to byla Carla, pořád do něčeho zapálená. Dokonce ani při Leenině poslední návštěvě, jen pár dní před tím, než zemřela, Carla nechtěla, aby s ní její starší sestra jednala jako s nemocnou.

Ležela na své speciální nemocniční posteli, kterou jednoho večera přitáhla do Marianina obývacího pokoje skupina milých a trpělivých zaměstnanců Státní zdravotní péče. Ti při jejím sestavování předvedli obdivuhodný výkon a zmizeli, než jsem jim stihla uvařit šálek čaje. Marian a já jsme postávaly ve dveřích. Leena seděla u Carliny postele v křesle, které jsme tam tehdy přenesly a už ho nikdy nevrátily na původní místo. Středobodem obývacího pokoje už nebyla televize, ale ona postel se smetanovými ochrannými bočnicemi na každé straně matrace a šedým dálkovým ovládáním, kterým se upravovala výška postele a zvedala zadní část, když si Carla chtěla sednout. To se neustále ztrácelo pod přikrývkami.

„Jsi neuvěřitelná," říkávala Leena své sestře, oči se jí leskly slzami. „Myslím, že jsi… že jsi neuvěřitelná a moc statečná a…"

Carla natáhla ruku, rychleji, než bych si pomyslela, že ve svém současném stavu dokáže, a šťouchla svou sestru do paže.

„Nech toho. Neříkala bys takové věci, kdybych neumírala." I když měla hlas slabý a chraplavý, byla v něm slyšet radost. „Jsi ke mně v těchto dnech milejší než dřív. To je zvláštní. Schází mi, že mi už nenadáváš, že mrhám svým životem."

Leena sebou trhla. „Já jsem…"

„Leeno, to je v pořádku, jen si tě dobírám."

Leena se neklidně ošila v křesle a Carla obrátila oči v sloup, jako by říkala *Ježíšmarjá, nechápeš legraci?* Tou dobou už jsem si zvykla na její obličej bez řas, ale pamatuju se, jak divné mi to připadalo ze začátku – z určitého hlediska i podivnější, než že přišla o své dlouhé hnědé kadeře.

„Dobrá, dobrá. Už budu mluvit vážně."

Podívala se na mě a na Marian a pak se natáhla pro Leeninu ruku, ve srovnání s Leeninou opálenou kůží byly její prsty velmi bledé.

„Připravené? Nasadit vážné tváře!" Carla zavřela na chvíli oči. „Něco jsem ti chtěla říct, víš. Něco vážného." Otevřela oči a soustředila pohled na Leenu. „Pamatuješ, jak jsme se spolu vydaly tábořit, tehdy v létě, když ses vrátila z univerzity, a jak jsi mi řekla, že si myslíš, že vést poradenství v oblasti managementu je způsob, jak změnit svět, a jak jsem se tomu smála? A pak jsme se pohádaly kvůli kapitalismu?"

„Pamatuju," přikývla Leena.

„Neměla jsem se tehdy smát." Carla polkla. Na rysech její tváře bylo patrné, že trpí bolestmi, stáhlo se jí okolí očí a suché rty se jí chvěly. „Měla jsem tě poslouchat a říct ti, že jsem na tebe hrdá. Utváříš svět, svým způsobem… činíš ho lepším, svět potřebuje lidi, jako jsi ty. Nejradši bych vykopla všechny ty zkostnatělé staré chlapy a nasadila do té show tebe. Rozjeď to podnikání. Pomáhej lidem. A slib mi, že tě od toho neodradí to, že mě ztratíš."

Leena se tehdy rozplakala, schoulila ramena a otřásala se vzlyky. Carla zavrtěla hlavou.

„Leeno, nech toho, prosím. Ježíši, takhle to dopadne, když člověk mluví vážně. To tě mám zase radši pošťuchovat?"

„Ne," pravila Leena a usmála se mezi slzami. „Ne, prosím, to ne. Svým způsobem to bolí."

„Dobrá. Ale pamatuj si, že kdykoli si necháš utéct příležitost, kdykoli budeš pochybovat, jestli to opravdu zvládneš, kdykoli tě napadne, že vzdáš *něco*, co si přeješ… Budu tě pošťuchovat z onoho světa."

To byla celá Carla.

Urputně bojovala, svou situaci zlehčovala a věděla, že si bez ní neporadíme.

TŘETÍ KAPITOLA

Leena

Vzbudila jsem se dvaadvacet minut po šesté, dvacet dva minut poté, co mám obvykle nastavený budík. Prudce jsem se posadila a zalapala jsem po dechu. Vyděsilo mě nezvyklé ticho, to, že mi nezačal zběsile, ale vesele pípat budík na mobilu. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že jsem nezaspala – že nemusím vstávat a jet do kanceláře. Lépe řečeno že mi *není dovoleno* vrátit se do kanceláře.

Když panika pominula a já se uklidnila, složila jsem hlavu zpět na polštář. Špatně jsem spala, neustále jsem myslela na tu schůzi, jak v polospánku, tak i když jsem konečně usnula. Zdálo se mi o Carle, o jedné z posledních nocí, které jsem strávila v domě své matky, jak jsem se přikradla ke Carle do postele a držela ji v náručí, tiskla se ke mně svým křehkým tělem jako dítě. Po chvíli mě loktem odstrčila. *Přestaň, budu mít mokrý polštář*, řekla mi a poslala mě udělat horkou čokoládu. Byla půlnoc, pak jsme si chvíli povídaly a chichotaly se do tmy, jako bychom zase byly malé holky.

Už se mi o Carle nezdálo dobré dva měsíce. Teď, když jsem byla vzhůru a přehrávala si ten sen, se mi po sestře tak zastesklo, že jsem se staženým hrdlem vykřikla *ach bože*. Připomněla jsem si sžírající zármutek, který se na mě přisál v prvních několika měsících. Na okamžik, který mi rozdíral srdce, jsem ho cítila znovu a podivovala se, jak jsem tu dobu vůbec dokázala přežít.

To bylo zlé. Potřebovala jsem to rozhýbat. Půjdu si zabě-

hat. To mi pomůže. Natáhla jsem si drahé legíny značky Lululemon, které mi Ethan koupil k narozeninám, a staré tričko a vyrazila jsem ke dveřím. Běžela jsem daleko ulicemi Shoreditche, až do Clerkenwellu, kde tmavé cihly a pouliční umění vystřídaly sklady, které dostaly nový účel, k barům a restauracím na Upper Street, ještě se staženými roletami, a blahobytné čtvrti Islington plné zeleně. To už jsem byla zbrocená potem a jediné, na co jsem dokázala myslet, byl ten kousek chodníku v mém zorném poli. Krok, další krok, a další.

Když jsem se vrátila, byla v kuchyni Martha a pokoušela se vměstnat své těhotné tělo na jednu z legračních stoliček ve stylu art deco u snídaňového pultu, které do bytu vybrala. Tmavěhnědé vlasy měla svázané do culíků. Martha odjakživa vypadala mladě, měla mladistvou tvář, ale s těmi culíky vypadala, jako by z právního hlediska ještě nesměla otěhotnět.

Podala jsem jí ruku, aby se o ni při šplhání na stoličku mohla opřít, ale mávnutím mou pomoc odmítla.

„To je od tebe velmi milé gesto," řekla, „ale jsi příliš zpocená na to, aby ses dotýkala jiných lidí, má drahá."

Otřela jsem si obličej cípem trička a šla si ke dřezu natočit sklenici vody. „Potřebujeme praktické židle," navrhla jsem přes rameno.

„To teda ne! Tyhle jsou *dokonalé*," namítla Martha a kroutila se, aby vměstnala zadek na sedačku.

Obrátila jsem oči v sloup.

Martha byla špičková designérka interiérů. Její práce byla okázalá, vyčerpávající a nepravidelná; její klienti byli nároční a neuvěřitelně vybíraví. Vždycky jí volali mimo pracovní dobu a vedli s ní rozvláčné hovory o látce na závěsy. Světlou stránkou její práce ale bylo, že dostávala slevy na designový nábytek, a tak nastrkala do našeho bytu směsici velmi moderních krámů, které byly naprosto k ničemu – vázu ve tvaru písmene W na okenní parapet, litinovou lampu, která nevy-

zařovala skoro žádné světlo, když se rozsvítila –, nebo alespoň neplnily svůj zamýšlený účel: stoličky ke snídaňovému pultu, na kterých se nedalo sedět, či konferenční stolek s vypouklým povrchem.

Jenže jí, jak se zdálo, činily radost a já doma netrávila tolik času, takže mi to nijak zvlášť nevadilo. Neměla jsem se nechat Marthou přemluvit, abych si s ní najala tenhle byt, ale byla jsem v Londýně nová a bydlet v bývalé tiskárně bylo velmi originální, takže jsem nedokázala odmítnout. Teď to bylo jen zbytečně drahé místo, kde jsem mohla přenocovat, a vůbec mi nedocházelo, že to, v čem bydlíme, je patrně „luxusní loftový byt". Až Martha odejde, budu si muset s Fitzem vážně promluvit o tom, že se my dva přestěhujeme do nějakého levnějšího bytu. Kromě staré podivínské dámy s kočkou ve vedlejším bytě to vypadalo, že všichni nájemníci mají hipsterské bradky nebo začínají rozjíždět podnikání. Nebyla jsem si jistá, jestli je Shoreditch pravé místo, kam patříme my dva.

„Podařilo se ti včera večer dovolat se Yaz?" zeptala jsem se a nalila si další sklenici vody.

Yaz byla Marthina přítelkyně, teď právě byla na šestiměsíčním turné v Americe. Vztah mezi Yaz a Marthou mi působil značný stres, i když se mě přímo netýkal. Nesl s sebou totiž velmi složitou logistiku. Nacházely se neustále v různých časových pásmech a jedna druhé posílaly přes Atlantik veledůležité dokumenty. Zásadní životní rozhodnutí činily po WhatsAppu a měly u toho mizerný signál. Současná situace byla typickým příkladem jejich životního stylu: Yaz se podle plánu asi za osm týdnů vrátí, bude mít vlastní dům (ten si ale musí teprve koupit) a její těhotná přítelkyně se do něj nastěhuje několik dní před termínem narození dítěte. Polévalo mě horko už jen při té představě.

„Jo, Yaz se daří dobře," informovala mě Martha a zahálčivě si pohladila břicho. „Hodinu jsme si na dálku přes šest ti-

síc kilometrů povídaly o Čechovovi a baseballu. Vždyť víš, jaká Yaz je." Mile se usmála a úsměv plynule přešel do zívnutí. „Ale začíná být pohublá. Potřebuje pořádně jíst."

Potlačila jsem úsměv. Martha sice ještě nebyla matka, ale od té doby, co ji znám, pečovala o každého, kdo se nalézal v jejím dosahu. Jedním z jejích dobrých skutků bylo krmit lidi. Také neustále tahala domů kamarádky z pilates na čaj v očividné snaze udělat z Fitze, našeho dalšího spolubydlícího, počestného usazeného muže.

Když už padla řeč na Fitze – mrkla jsem na chytrý náramek. Měl čtvrté zaměstnání během jednoho roku, neměl by přijít pozdě.

„Fitz už je vzhůru?" zeptala jsem se.

Vešel jako na zavolanou, zvedal si límeček, aby si uvázal kravatu. Všechny vousy na jeho tváři vypadaly jako vždycky – jako by byly zastřižené a oholené podle pravítka. Už jsme s ním bydlely tři roky a ještě jsem ani zdaleka nepochopila, jak to dělá. Vždycky vyhlíží velmi spořádaně, ale jeho vzhled je zavádějící. Fitzův život je jeden velký chaos, ale pokaždé má na sobě dokonale vyžehlené ponožky. (Brání se tím, že jsou vždycky *vidět* – nosí kalhoty o dva centimetry kratší – a že jsou mnohem zajímavější než ponožky, které lidé běžně nosí. Vlastnil jedny s motivy ze seriálu *SpongeBob v kalhotách*, další pokryté tahy ve stylu obrazů Van Gogha a jeho nejoblíbenějším párem byly „politické ponožky", protože kolem kotníků se na nich skvěl nápis *Brexit je blbost.*)

„Jo, jsem vzhůru. Otázka zní, proč jsi vzhůru ty, když máš dovolenou?" zeptal se Fitz a uvázal si úzkou kravatu.

„Ach, Leeno," povzdechla si Martha, „promiň, úplně jsem zapomněla, že dneska ráno nejdeš do práce." Mluvila soustrastně, s očima rozšířenýma. „Jak se cítíš?"

„Mizerně," přiznala jsem. „A k tomu se zlobím sama na sebe, že je mi mizerně, protože kdo by se cítil mizerně, když

dostane dva měsíce placené dovolené? Jenže si pořád dokola přehrávám před očima tu schůzi. A pak se chci jen stočit do fetální polohy jako tvoje miminko a nic nevnímat."

„Jenže poloha plodu v děloze není tak statická, jak si lidé myslí," namítla Martha, ušklíbla se a pohladila si břicho. „Ale jo, to je naprosto přirozené. Potřebuješ si odpočinout – to ti říká tvoje tělo. A musíš si odpustit. Prostě jsi jen udělala drobnou chybičku."

„Leena nikdy předtím chyby nedělala," podotkl Fitz a zamířil k mixeru na smoothie. „Musíš jí dopřát čas, aby se z toho dostala."

Zakabonila jsem se. „I v minulosti jsem dělala chyby."

„Ach, prosím, slečinko Dokonalá, tak mi o nějaké povězte," vybídl mě Fitz a mrkl na mě přes rameno.

Martha si všimla, že se tvářím podrážděně, a natáhla ruku, že mi stiskne předloktí, pak si ale vzpomněla, jak jsem upocená, a poplácala mě místo toho jemně po rameni.

„Máš nějaké plány na víkend?" chtěla vědět.

„Jedu do Hamleigh," pověděla jsem jí a zkontrolovala jsem telefon. Čekala jsem textovou zprávu od Ethana. Včera musel pracovat dlouho do noci, ale doufala jsem, že má dnes večer volno. Potřebovala jsem jeho objetí, opravdu pevné, dlouhé objetí, při němž mu položím hlavu na rameno a on mě sevře do náručí.

„Fakt?" zašklebil se Fitz. „Hodláš jet na sever navštívit mamku. Je to v téhle situaci opravdu to pravé ořechové?"

„Fitzi!" hubovala ho Martha. „Myslím, že je to báječný nápad, Leeno, s babičkou ti bude o moc líp a s mámou čas trávit nemusíš, jestli na to ještě nejsi připravená. Jede Ethan s tebou?"

„Asi ne, pracuje na tom projektu ve Swindonu. Termín předání je příští čtvrtek, takže je pořád v kanceláři."

Fitz si zrovna mixoval smoothie, a když slyšel moje slova,

poněkud jízlivě zavrčel. Nemusel nic říkat. Věděla jsem, že si myslí, že Ethan a já nebereme jeden druhého jako prioritu. Je pravda, že se nevídáme tak často, jak bychom si přáli. Pracujeme sice pro stejnou firmu, ale vždycky nám přidělí jiný projekt, většinou v různých bohem zapomenutých průmyslových areálech. Ale právě to je na Ethanovi úžasné. Že chápe, jak je práce důležitá. Když zemřela Carla a já jsem ze všech sil bojovala, abych se vůbec udržela nad vodou, byl to právě Ethan, kdo mě donutil soustředit se na práci, připomínal mi, co na ní miluju, tlačil mě pohnout se kupředu, takže jsem nedostala šanci utápět se v žalu.

Jenže teď jsem neměla žádnou práci, která by mě udržovala v chodu, a nebudu ji mít celých následujících osm týdnů. Přede mnou zela díra dvou měsíců bez jakékoli náplně. Když jsem pomyslela na všechny ty hodiny nečinnosti a klidu a na čas, který budu mít na přemýšlení, sevřel se mi žaludek a jako bych se propadla. Potřebovala jsem smysl, projekt, prostě *něco*. Pokud se přestanu hýbat, vody se mi uzavřou nad hlavou. Už jen z toho pomyšlení mi naskočila husí kůže a zachvátila mě panika.

Podívala jsem se na mobil, kolik je hodin. Ethan měl už hodinu a půl zpoždění. Patrně se zasekl se společníkem, když odcházel z práce. Celé odpoledne jsem doma uklízela a skončila přesně v době, kdy měl přijet, ale uběhly další dvě hodiny. Odtahovala jsem během nich nábytek a oprašovala jsem nohy od židlí, prováděla jsem takový ten hloubkový úklid, ke kterému nabádají v dokumentárních filmech na Channel Four.

Když jsem konečně zaslechla klíč v zámku, vysoukala jsem se zpod pohovky a oprášila si obrovské volné tričko s *Buffy, přemožitelkou upírů*, ve kterém jsem vždycky uklízela. Na hrudi jsem měla velký obrázek jejího obličeje s výrazem vlezte mi někam. (Většina mého oblečení, s výjimkou kostýmků, byly